

den her diskussion, er, at hvis der kommer et gennembrud i arbejdsmarkedslovgivningen i EU – og det kan meget vel tænkes, hvis det ender i en forbundsstat, som den tyske regering gerne vil have det, eller i den økonomiske regering, som den franske statsminister taler om – så kommer der gang i arbejdsmarkedspolitikken, og så kan vi risikere, at den danske fagbevægelse mister en stor del af sin eksistensberettigelse, fordi en lang række af dens opgaver overtages af EU-bureaukratiet. Det ville være forfærdeligt.

Det går jeg ud fra hr. Ole Sohn også er enig med mig i, at det ikke må undermineres. Og jeg vil gerne spørge hr. Ole Sohn: Jeg går ud fra, at SF og Enhedslisten i hvert fald er enige på det punkt, at det, som er overenskomststof i Danmark, og som aftales, udmeldes af medlemmerne i overenskomstforhandlingerne, ikke skal flyttes til Bruxelles.

Første næstformand (Ole Løvig Simonsen):
Hr. Ole M. Sohn.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Jamen jeg har et meget, meget fint forhold til min navnekollega, så jeg har ikke noget imod sammenblandingen.

Jeg vil sige til Enhedslisten: Man kan selvfølgelig godt vælge som en lille enklave at lade være at springe på vognen og sige, at vi lukker øjnene og siger, at det der unionstog er vi ikke en del af. Men så vidt jeg ved, er Danmark en del af det, selv om vi har advaret imod det, og selv om vi fik ret i vores antagelse.

Jeg gør blot opmærksom på, at forskellen på SF og Enhedslisten er, at den virkelighed, at vi faktisk er på vej ned ad rutschebanen, gør, at vi har valgt at sige, at vi vil forsøge at sikre den danske model mest muligt ved at handle, ved at foretage os noget og ikke blot ved at stå som de hellige og sige: Hvad sagde vi? Deri ligger forskellen på SF og Enhedslisten.

Jeg mener principielt, at arbejdsmarkedet skal klare arbejdsmarkedsspørgsmålene, eller som hr. Thomas Nielsen i sin tid sagde: Vi klarer selv nødderne på det danske arbejdsmarked. Det var jo en rigtig holdning. Han havde bare ikke ret, for det kan ikke lade sig gøre. Det løb er jo kørt, og derfor gælder det om at sørge for at holde den danske model forrest i alle sammenhænge, når vi diskuterer arbejdsmarkedspolitik i EU.

(Kort bemærkning).

Claus Larsen-Jensen (S):

Når jeg tager ordet, er det, fordi jeg synes, der er en rimelig grad af hellighed med hensyn til, hvad man har sagt og ikke sagt. Men sagen er vel, at alle, der har beskæftiget sig med arbejdsmarkedspolitik og EU igennem mange år, jo har vidst, at EU's altdækkende princip, erga omnes-princippet, kunne gå hen og blive et problem i forhold til en aftaleimplementering. Det tager SF konsekvensen af på nuværende tidspunkt.

Inden man nu forfalder til hr. Keld Albrechtsens tur ned ad glidebanen, som fører lige lukket eller andet grimt sted hen, bør man måske gøre opmærksom på, at hvis man tager de lande, vi normalt sammenligner os med, Sverige og Finland, som ikke bare går ind og laver efterfølgende lovgivning oven på overenskomstimplementering, men rent faktisk laver en rammelovgivning som en bund, ligesom vi kender fra funktionærloven, er det faktisk lande, hvor man er i stand til at have nogle af de højeste overenskomstdækningsprocenter og de højeste organisationsprocenter.

Og skulle man så ikke som et sidste spørgsmål sige: Er det ikke rigtigt, at hvis man kigger på dansk arbejdsmarkedspolitikens indhold og tilblivelse, er det lidt af et siksak imellem lovgivning og overenskomst, afhængigt af hvilke muligheder der var for at gennemføre det på det pågældende tidspunkt?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Ole Sohn er vist blevet det, man i filosofisk sprog kalder fatalist, en, der betragter tingene som nu engang gående deres forudbestemte gang, som man ikke rigtig selv kan indvirke på, og det her tog er så kørt, og det er der ikke noget at gøre ved.

Men sådan er det jo ikke, heldigvis. Det er jo sådan, at vores EU-medlemskab trods alt baserer sig på nogle forudsætninger, som man har sagt til befolkningen. Hvis det viser sig, at prisen for EU-medlemskab er, at vi skal opgave den danske overenskomstmodel, så kan det jo godt være, at et flertal i befolkningen siger, at den pris er for høj, og at de godt lige vil have lov til at tage stilling til, om vi fortsat skal være med i det foretagende, eller om de gerne vil se et forslag om en dansk undtagelse på det her område. Det er jo også en mulighed. Vi har andre arbejdsmarkedsforhold i Danmark, end man har i Frankrig